

er en Forbedring, og jeg mente derfor, at det var rigtigst at henholde os til det, som Folketinget og Regering vare blevne enige om. Vi betragte det ikke som noget fuldkomment, men som et godt Grundlag til Forhandling. — Naar Ordføreren nævnte, at jeg var bange for, at vi fik en Del Embedsmænd og Bestillingsmænd, og mente, at jeg havde set Spøgelser ved højlys Dag, vil jeg dog sige, at hvis vi skulle have et virksomt Politi, maa vi have meget mere Søkontrol, end vi nu have, og meget mere saakaldet Sagskundskab til Lands. Hvis denne Institution skulde oprettes til Kystfredning, skulde man jo næsten have det saadan, at der var en Søpolitibetjent for hvert Sogn, som stødte op til Stranden. Muligvis har jeg set for mørkt paa det, men jeg er bange for at komme ind paa denne Glidebane. Som jeg nævnte over for det ærede 1ste Medlem, tror jeg ikke, vi Lodsejere ere saa dumme, at vi ikke alene ikke se vort eget Tarv, men ogsaa ere rummelige nok til at se paa andres Tarv.

Oct. Hansen: Hvis jeg pretenderede at ville være Vandsynsmand eller Landsynsmand — fordi jeg tilfældigvis er Højesteretsavgiver — saa vilde det ærede Medlems Henvisning til min private Stilling, som jeg for Resten synes gaar lidt hyppig paa i dette Ting, være fuldt berettiget. Men jeg har ingenlunde sagt, at en Højesteretsavgiver skulde være kompetent til at afgøre, hvorvidt Søen æder af Landet og undergraver Kysten. Jeg nævnte Ordet Bønder, fordi jeg mente dermed, at de Synsmænd, som man hidtil har haft og vel ogsaa i Fremtiden vil faa, ere Folk, der særlig forstaa sig paa Landvæsen, paa at dyrke Jorden, men ikke forstaa sig paa disse ganske vanskelige Søforhold. Naar nu Forholdet er som i Sundet, at der graves Render af Dampfartøjer langt ude i Søen, 1,200 Alen maaske, saa er det dog klart, at en Mand, der dyrker sin Jord paa Landet, har ikke Forstand paa, hvad Betydning det har for Bølgeslaget og Havets Virkning paa Kysten, at der kommer en saadan Rende. Jeg mener, det er uheldigt at overlade det til Folk, som ikke have de fornødne Betingelser til at kunne skønne over det, som det kommer an paa. Naar det ærede Medlem kommer tilbage til, at der skulde være Søpoliti i hvert Sogn, saa vil jeg henvide til, at dette Forslag, som foreligger, siger, at enhver Sag angaaende Overskridelse skal være offentlig Politisag, det vil sige, at Politimesteren ex

officio har den Forpligtelse ved sit udsendte Politi at vaage over Lovens Overholdelse og drage til Ansvar, og det vil maaske give Politiet langt større Arbejde end det, der følger af den foreslaaede Ordning.

Jeg ønsker endnu blot til Bestyrkelse af, hvad den ærede Ordfører bemærkede, at sige, at jeg har ogsaa erfaret, at det hele System, vi hidtil have haft, og det, vi ville faa ved dette Lovforslag, fører i høj Grad til Ufred rundt omkring paa Kysterne, navnlig derved, at Kysterne blive ædte op. Det fører til Kampe og ond Vilje mellem dem, der komme fra Søen, og dem, der ere paa Land. Undertiden optræde disse Stenfiskere paa en saadan Maade, at Landboere, som søge at sikre sig ved Kystfredning, ikke tør paatale deres Ret. Jeg havde forleden Dag en Sag ved Højesteret, som jeg maaske maa faa Lov til at meddele. Der var en bekendt Stenfisker ovre ved Langeland, og der var ingen af dem, der havde Retten paa deres Side, der turde nærme sig ham. Til sidst fik man en modig Toldbetjent til at gaa ud til Stenfiskeren, af hvem han saa blev modtagen med Udtrykket: Hvad er det for en Røver! Samtidig tog han en Skovl, hævdede den op og truede med at slaa Toldkontroløren i Hovedet med den. Han blev heldigvis straffet, saa han gør det vel ikke oftere. Den Slags Lovløsheder fører den nuværende Tilstand til. Men naar man faar det hele organiseret og et virksomt Kystpoliti, ville slige Forhold formentlig ikke indtræde. Mig forekommer det, at man ved en Lov paa det Grundlag, som Udvalgets Flertal foreslaar, kommer ud over en Del Vanskeligheder, som ærede Medlemmer vide ligge i det Lovforslag, vi her beskæftige os med. Man vil erindre, at der i det andet Ting fremkom en Ændring, hvorefter ogsaa Ejendomsbesiddere, hvis Ejendomme ikke grænse op til Søen, men som formode, at deres Ejendom er udsat for Søens Angreb, gennem den foranliggende Ejendom skulde kunne optræde som Klagere og opnaa, at Stranden bliver sikret; men det voldte fuldstændig Ravage i Bestemmelsen i Lovforslaget og gjorde det næsten umuligt at begrænse den Bestemmelse, som ogsaa mange ærede Medlemmer her ere imod, at det skulde kunne forbydes Ejeren paa det tørre at tage Sten, Grus o. s. v. Kommer man ind paa den Ordning, som Udvalgets Flertal har foreslaaet, kommer man ogsaa ud over den Vanskelighed, at en Ejer, der kun har en kort Kyststrækning og søger Beskyttelse for